

[Ingomar Petersen.]

mandsloven er en uundværlig lov i samarbejdsforholdet mellem arbejdsmarkedets parter. Det allersidste, hr. Kurt Hansen nævner i den skriftlige fremsættelse, er, at de aftaler, der indgås på arbejdsmarkedet, må hvile på følgende principper: forhandling — aktion. Ja, det er typisk venstresocialistisk at ødelægge alle muligheder for samarbejde på arbejdsmarkedet, og det må jo være det mål, dette parti forfølger.

Dette er et rent og skært propagandaforslag. Det radikale venstre kan ikke medvirke til gennemførelsen af dette lovforslag.

Burgdorf (KF):

I modsætning til den udtalelse, hr. Bay kom med om, at han gerne vil drøfte principperne i dette lovforslag, kan jeg sige, at det føler vi ingen grund til. Vi mener, at loven om arbejdsformidling, som den er, virker ganske udmærket, og vi ønsker, at der skal være muligheder for, at parterne kan føres sammen, så de kan drøfte disse ting på et fornuftigt grundlag. Derfor vil vi gå imod lovforslaget.

Henning Philipsen (SF):

Det forekommer mig at være karakteristisk, at netop de partier, som allermest ivrigt gik ind for indgrebet i overenskomstsituationen i dette år, nu anvender betegnelsen paradeforslag og andre ting. Jeg synes, man lige burde ransage sin egen sjæl og erindre sig, hvad dette folketing i tidens løb har foretaget sig over for organisationerne, ikke mindst over for lønmodtagerne.

Må det være tilladt at erindre dem, som nu taler om paradeforslag, om situationen i 1956, hvor det var således, at det, der nu hedder Specialarbejderforbundet i Danmark og dengang hed Dansk Arbejdsmandsforbund, havde etableret lovlig konflikt, men for ikke at sætte samfundsvigtige virksomheder i vanskeligheder tillod man udlevering af olie til disse virksomheder. Hvad skete der? Der skete det, at Oliebranchens Arbejdsgiverforening simpelt hen lukkede toltalt for hanerne. Og hvad gjorde folketinget? Folketinget gik bagefter hen og pålagde ikke arbejdsgiverne, men arbejderne, som var beskæftiget med udlevering af olie, at den skulle genoptages i det hele taget. Bagefter gjorde man så det, at man gik hen og

ophøjede et mæglingsforslag, som arbejderne havde forkastet, men som Arbejdsgiverforeningen havde vedtaget, til lov. Det var i 1956.

Hvad gjorde man i 1968, hvor det parti, som hr. Ingomar Petersen repræsenterer, og som dengang havde statsministerposten, ragede sig ind i en styrmandskonflikt? Der skete det, at styrmændene accepterede at fortsætte at sejle med det, der hed eksport af danske landbrugsvarer, f. eks. til England, hvorefter rederne sagde: når man i øvrigt blokerer andre steder, så vil vi heller ikke sejle med landbrugseksporten til England. Så skete der det, at VKR-regeringen greb ind til fordel for rederne og imod styrmændene, for styrmændene skulle sejle på de betingelser, som folketinget fastsatte.

Nu kommer så nøjagtig de samme partier bagefter og taler om paradeforslag i forbindelse med et hæderligt lovforslag, som et lovligt parti fremsætter her i folketinget, og som er begrundet i den måde, hvorpå folketinget og forligsmandsinstitutionen i øvrigt har handlet. Efter min opfattelse karakteriserer det ordførerne for de partier, som siger paradeforslag, mere end forslagsstillerne.

For at der ikke skal være nogen tvivl, vil jeg gerne sige, at vi er enige i dette forslag, og at vi vil støtte det. Vi vil støtte det så meget mere, som det jo er rigtigt efter min opfattelse, hvad VS skriver i bemærkningerne, at forligsmandsinstitutionen er blevet benyttet af statsmagten som indkomstpolitisk instrument. Det var den holdning, man burde lægge mærke til, der ligger bag ved bemærkningerne til forslaget. Ingen i denne sal er vel i tvivl om, at jeg på adskillige områder er uenig med VS, men jeg synes, at når et forslag kommer på den facon, som det kommer her, har det alt muligt krav på både respekt og støtte, og jeg synes, det er rigtigt. Der skal ingen tvivl være om, at vi vil støtte det.

Det må måske være tilladt at spørge hr. Røtzler Møller, når han taler om en arbejdskamp, som koster samfundet penge: hvem er det samfund? Hvad er det for et samfund, hr. Røtzler Møller taler om? Samfundet omfatter også andre end arbejdsgivere i dette land. Stigningen i råvarepriserne, som hr. Røtzler Møller henviste til i forbindelse med arbejdskonflikten i 1973, burde hr. Røtzler Møller have sagt til sig selv, var